

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 36. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632370900912/facsimile.pdf (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Og det var der da heller ikke. De havde ikke nogensomhelst Frihed i at bære Fattigdommen, saadan som en stor By kan give — de maatte bære den som hæderlige Stakler. Og de havde ingen anden Udvej til at tjene Penge — end ved at lære Børn det samme døde Stof, som de selv havde lært, og som de nu sultede paa.

Iøvrigt kom Johan sjældent længere end til Studenterforeningens Spisestue. Foreningslivet tiltrak ham ikke, han havde desuden knap Raad til Toddyerne, og en Krone til Punch lod sig daarligt opdrive. Og Soldene kedede ham og indignerede ham med deres ensformige Angreb paa Venstre.

For Johan var hurtigt bleven ked af Højre. Lige straks han kom ind i Foreningen, var han lidt betagen af den gamle Duft af Hostrupske Viser, der endnu ligesom sad i Møbler og Taler. Men det fortog sig hurtigt.

Det var Uligheden i menneskelige Vilkaar, der bragte ham i Opposition til det Samfund og til den By, hvori han levede.

Ikke saaledes, at han følte Misundelse mod dem, der var rigere og mere velstillede end han. Slet ikke. Tværtimod, han betragtede sig som

en af Lykken forholdsvis begunstiget, naar han om Aftenen kom hjem, sad i sit Kammer, der var let at opvarme, læste i sine Bøger, spiste og drak den Smule Aftensmad, som den gnavne Tjenestepige bragte ham, og lagde sig i sin Seng, der var blød og varm — thi Tante Rikke havde endnu Møbler fra den gode gamle Tid.

Men naar han gik gennem Fattiggaderne, greb Forskellen ham smerteligt mellem Fattige og Rige, laa ham som legemlig Tyngsel over Brystet.

Hvor kunde de udholde dette Liv; de smaa bitte kolde og stinkende Værelser, den usle Mad! Hvor vilde de bære saadanne Pjalter og taale, at andre havde det godt? Og alt det de lod sig bilde ind! Om Nødvendighed og *maa* være, om Lykke i Tarvelighed!

Ja, havde de det blot som han: Mad hver Dag og en varm Seng i et renligt Værelse. Men dette var just den uopnaaelige Lykke for dem.

Og han begreb ikke, hvorfor de ikke rejste sig i Raseri. Han forstod, at den store Revolution var halvgaaen Gærning. Der maatte komme en ny, til hvilken Verden ikke havde set Mage: en